

diametralt modsat, noget ganske væsensforskelligt fra det, den anden Partner ønskede at opnaa. Medens de Konservative allerede mente at holde en Form for Forfatning for Kirkens indre Liv i Haanden, saa Socialdemokratiet i Udvalget det første Skridt taget mod deres Ønskers Maal: Statens og Kirkens Adskillelse. Det sete er jo her i Verden altid afhængigt af de Øjne, der ser. Man ser det, som man gerne vil se. Men her i Rigsdagen afgøres jo alt efter Flertal, her gaar det saaledes, at det ikke er dem, som har de kønneste Øjne, eller som ser smukkeste, men dem, som har de fleste Øjne at se med, der bringer deres Standpunkt til Sejr, hvilken Farve Øjnene saa end har.

Paa Grund af forskellige Forhold, bl. a. den højtærede Ministers ret alvorlige Sygdom, naaede Landstingsudvalget ikke at tilendebringe sit Arbejde i Fjor, men var dog ikke langt fra at have afsluttet det. Der blev i Udvalget baade fra den ene og den anden Side gjort store Anstrengelser for at finde et Grundlag, som i det mindste kunde samle de tre Partier om Lovforslaget. Dette lykkedes dog ikke, og Rigsdagen blev hjemsendt, inden Lovforslaget kom til Afstemning her i Tinget.

Den tredje Fase i Sagen er da den, at Kirkeministeren paa denne Rigsdagssamlings første Arbejdsdag ligesom i 1924—25 fremsætter Forslag om et kirkeligt Udvalgs Nedsættelse. Er Forholdene da anderledes nu end sidste Aar, da Ministeren mente, at de sociale og erhvervsmæssige Forhold i den Grad paakaldte Rigsdagens Arbejds-kraft, at der ikke var Tid og Ro til at arbejde med kirkelige Spørgsmaal? Jeg mener, at Forholdene næsten maa siges at være yderligere forværret, thi fra alle Sider sukkes der under Erhvervskrisen, de økonomiske Byrder og Rystelser i Samfundet, og de arbejdsløses Tal vokser jo næsten Dag for Dag. Kunde Ministeren forrige Aar pege paa disse Vanskeligheder, saa kan han saa meget mere gøre det i Aar, desværre. Men dette har altsaa i Aar ikke afholdt Ministeren fra straks at sætte Landstinget i Arbejde med denne Sag. Hermed være langt fra sagt, at jeg personlig skulde mene, at vi i Fjor eller i Aar ikke skulde have Tid og Kræfter til at behandle denne Sag, thi det mener jeg absolut, vi har, men jeg

understreger blot det mærkelig famlende og uharmoniske i Ministerens Holdning i denne Sag — man kan næsten sige: til hvilken Side hver anden Gang. Første Aar forelægger Ministeren Forslag om Udvalg og faar Tilslutning af de Konservative, næste Aar mener Ministeren, at Sagen bør vente af Hensyn til vigtigere Opgaver, men da de Konservative saa tager Tøten, slutter Ministeren sig til Forslaget med den Bemærkning, at han ikke kan holde sig tilbage. Tredie Aar, altsaa i Aar, fremsætter Ministeren selv Forslaget, til Trods for at Liden-skaberne i disse Spørgsmaal sikkert ikke er kølnet, og til Trods for at den økonomiske og sociale Krise nærmest er stærkt forværret — Ministerens to Argumenter for ikke at fremsætte Forslaget i 1925. Forstaa det, hvem der kan!

Ministeren begrundet sin Forelæggelse dermed — ja, Ministeren begynder egentlig ikke med en Begrundelse, men med et Forsøg paa at væge sig mod en tidligere udtalt Paastand, nemlig den, at Udvalget skulde være en Slags Pose, hvori alle vanskelige og ubehagelige kirkelige Spørgsmaal blev puttet ned. Denne Udtalelse har egentlig undret mig, thi Ministeren har til et Dagblad, som jævnlig har den Ære at faa et Interview med Ministeren, udtalt, at han ikke foreløbig vil fremsætte Lovforslaget om kvindelige Præster og Rørdam-Loven — og det er i alt Fald ikke blevet dementeret af den højtærede Kirkeminister. Men naar den højtærede Kirkeminister ikke vil fremsætte disse Lovforslag, fristes man uvilkaarlig til — og det er jo menneskeligt at fristes — at formode, at de Vanskeligheder, som disse Lovforslag rummer, og som jeg skal erkende slet ikke er saa ganske smaa, netop skal „puttes ned i denne Pose“, som Ministeren selv udtrykker sig. Ministerens Udtalelse i saa Henseende har egentlig derfor forbavset mig. Men det var Ministerens Begrundelse, jeg gerne vilde gaa lidt ind paa.

Siden 1903, siger Ministeren, har vi ingen Nyordning haft af vore kirkelige Forhold; en saadan tiltrænges derfor efter Ministerens Mening, og han vil i Løbet af forholdsvis kort Tid, som Ministeren udtrykker sig, prøve at skabe en saadan Nyordning. I 1903 indtraadte der ved Menighedsraadenes Indførelse en gen-